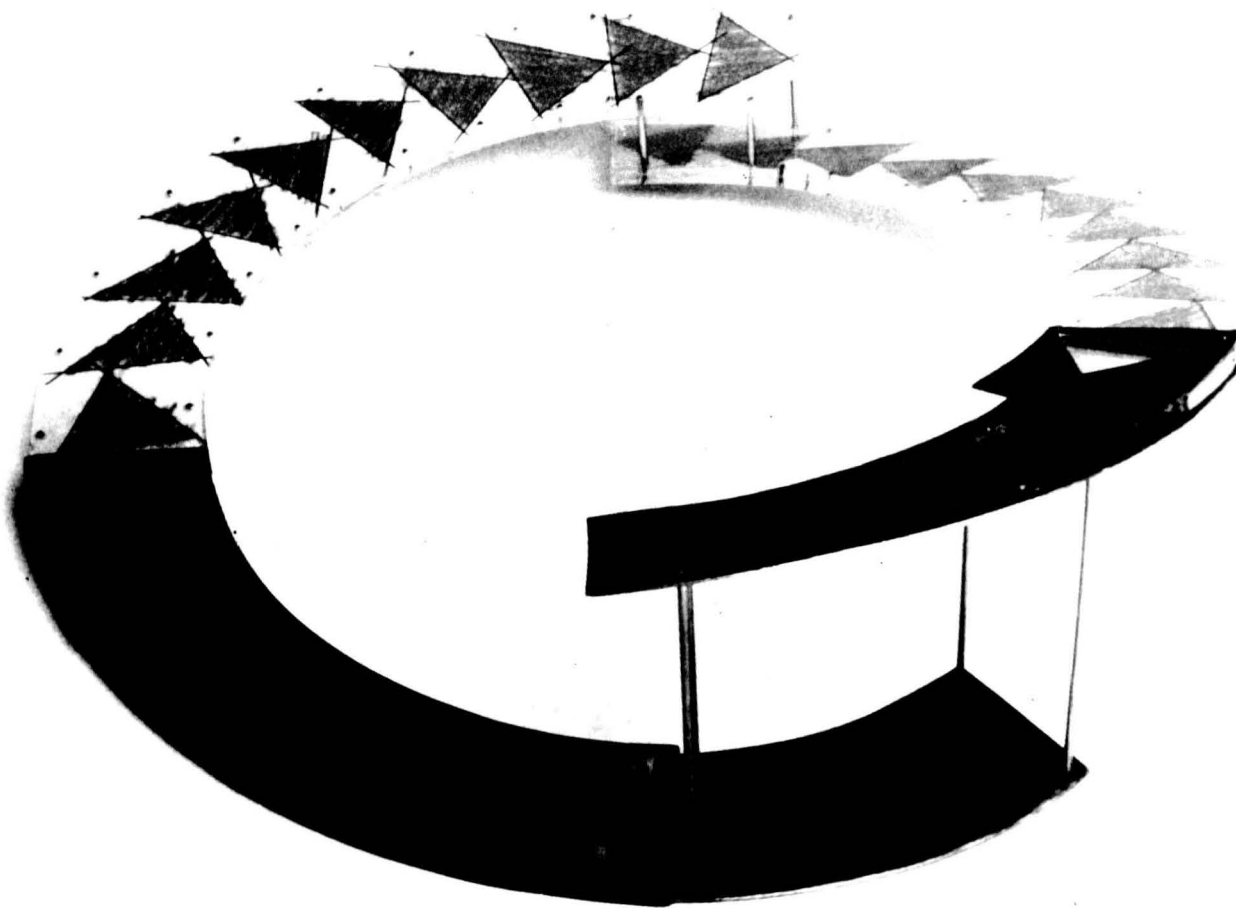

Joieria: del taller a l'espai

per ELISABET PUIG

Cal popularitzar els nous conceptes introduïts darrerament
en la joieria actual i, al mateix temps, sensibilitzar
el públic de les contínues i diverses aportacions d'obres
innovadores i avantguardistes, tant internacionals
com nacionals.

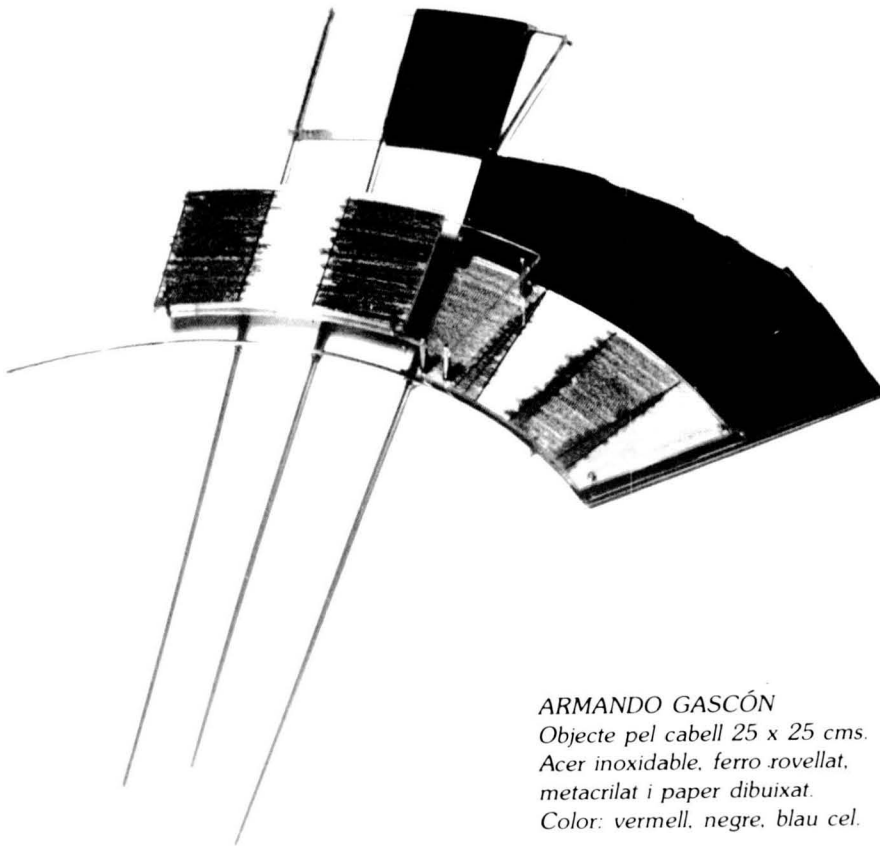

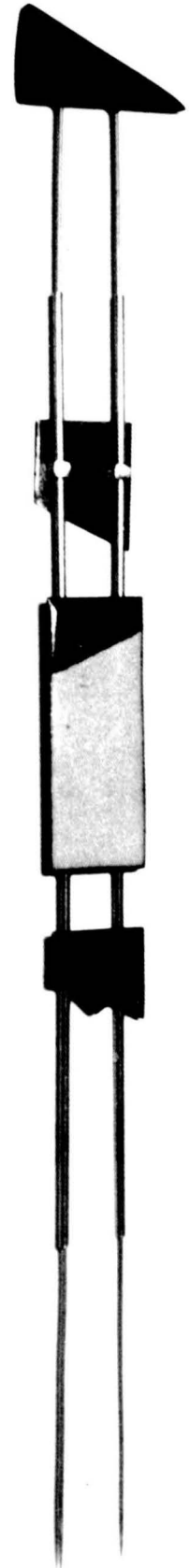
ARMANDO GASCÓN
Arracada 6'5 x 6'5 cms.
Acer inoxidable, ferro rovellat,
metacrilat i paper dibuixat.

ARMANDO GASCÓN
"Peineta" o objecte pel cabell
30 x 27 cms.
Acer inoxidable, metacrilat
i paper dibuixat.

ARMANDO GASCÓN
Objecte pel cabell 25 x 25 cms.
Acer inoxidable, ferro rovellat,
metacrilat i paper dibuixat.
Color: vermell, negre, blau cel.

ELISABET PUIG
Agulla 30 x 3 cms.
Pissarra, acer inoxidable, ferro,
coure i esmalt.

Una breu incursió en el camp de la joieria tradicional ens permetria constatar que sempre ha representat un signe de distinció social, econòmica i fins i tot religiosa i ritual.

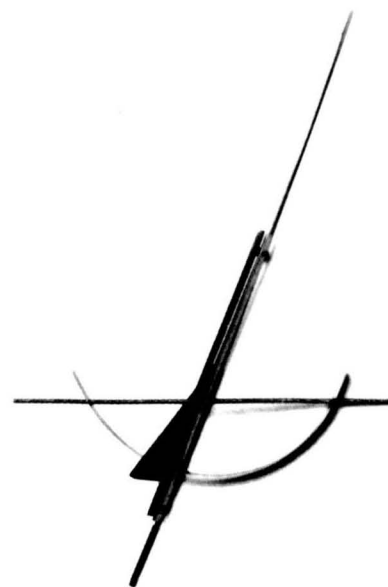
L'ofici de joier s'aprenia als tallers dels mestres i l'aprenentatge solia ser llarg i tramès de pares a fills. Era tot un procés artesanal i els seus coneixements estaven sota control dels gremis. De l'artesanía popular s'ha anat passant primer per renovacions superficials, després innovacions tècniques, i més tard aportacions conceptuals. Va ser a Alemanya, als voltants dels anys cinquanta, on es va produir el canvi cap a la nova joieria. Mentre abans es limitava a metalls preciosos i pedres fines de molt valor, darrerament s'ha introduït l'ús de paper, llautó, alumini, acer, fusta, metacrilats i molts altres materials més significatius de la cultura i època actuals.

Ara bé, avui dia, la joieria representa un mitjà més d'expressió i comunicació, un art que es posa indiscutiblement a l'alçada de qualsevol llenguatge artístic; constantment posa en qüestió la suntuositat atorgada per la tradició investigant noves formes i tècniques en les activitats creatives.

Existeix una *voluntat artística* tant per construir una joia com per pintar un quadre o fer una escultura. Així doncs, la creació d'una joia segueix el mateix procés que qualsevol altra forma d'art: l'artista selecciona, conscientment o inconscientment, les tècniques, els materials, les formes, els colors amb els quals s'identifica. L'esmentada elecció pot ser més intuïtiva que premeditada. El resultat final, en moltes ocasions, sorprèn tant al propi artista com a l'espectador.

Degut a aquestes característiques, l'actitud de l'usuari ha de variar, perquè certes persones no accepten la innovació de la joia quant a forma, color, tamany, material, textura i possible *agressivitat* o *sensualitat* que expressa; i per tant se senten *estafats*... puix que tota novetat els sembla més dubtosa: es refugien i es limiten al més convencional, ja que aquest s'acostuma a sobrevalorar.

Hem de considerar que la joia té com a principal finalitat la d'integrar-se al cos, i ell en participa projectant-la en l'espai que l'envolta, establint-se així una relació entre cos i joia. Aquesta es manifesta plenament com a tal, en el moment de dur-la, tot i que a voltes, complint una funcionalitat per ella mateixa, la joia adquireix també l'autonomia pròpia d'una peça artística.

A més a més, a diferència de la tradicional, la nova joieria crea objectes susceptibles de ser portats per ambdós sexes —arracades, braçalets, collarets, agulles, pectorals, anells i qualsevulla peça que s'adapti al cos—. Al posar-se una joia, hom sap molt bé que un es converteix en element diferenciador i individualitzat perquè et permet transmetre una imatge determinada. S'és molt conscient del que es duu i s'actua en conso-

nància amb el que es porta.

La joieria contemporània, per tant, no es valora exclusivament pels costos dels materials emprats sinó pels paràmetres renovadors que la regeixen: conceptes, procediments d'elaboració, i noves dimensions que aporta cada resultat final.

Elisabet Puig, arts plàstiques
Anna Burgués, fotografies